

ПЛАЧ НАД ЮДОЮ

(поетична інтерпретація теми)

Дійові особи

Юда

Юродивий

Хлопчик

П'яничка

Літній чоловік

1-й юнак

2-й юнак

Анна, первосвященик Іудейський

Кайяфа, первосвященик Іудейський, зять Анни

Мати

Дружина

Магдалина

Жінка в білім

Нізвідки — нікуди плине час, виносячи на сцену моментності
скалки минувшини...

ЕПІПРО
Ю да, Ю родивий

Ю родивий
Тчемо ми чорним — і по ночах...
І забуваємо усі,
Що ДЕНЬ зринає із урочищ,
З бездонних копанок часів,
Де залишає власну шкіру,
Аби родити немовля!
Дитя приймає світ на віру —
Прийма на віру і земля...
А нам від старості патлатим,
Пожовклим в довгих молитвах
Незграбні вензелі читати
На тлі нетлінного шитва...
Я знаю — ти тоді помер!

Ю да
Померло трое одночасно...

Ю родивий
ТОДІ — це потім чи тепер?..
І хто — ті три, горбань нещасний!?

Ю да
Хмільний господар в п'яній днині
Впав на забльовані столи...
Немилосердний у гордині,
З одного келиха пили!

Ю родивий
Там, де пили твою отруту —
Пеньки обвуглених олив.

Ю да

Був самоспалюючим трутом,
Але не я — ТОЙ САД палив!
Ти — юродивий, значить чулий,
Ти чуєш сповіді з «колись»,
В тобі майбутнє і минуле,
Як на ристилищі зійшлись.
Для тебе все існує в «нині»!

Ю р о д и в и й

В зіницях плавиться смола...
Туманом котить по долині
Слизька й холодна сіра мла...
І доїдає місто сутінь...
І хто так жалібно гука...
І скавулять голодні суки
На сині ноги мертв'яка...
На скатертині свіжа риба
І коливо — для мошкари!...

Ю да

Горілка, сіль і кусень хліба —
Так, добре видно із гори.

Ю р о д и в и й

Я бачив... Бачу аж до млості —
П'ястук... колодочку ножа...

Ю да

Зате які приємні гості!
Було воістину їм жаль
Покійника, що так високо
Себе над світом поховав!
Біленька та — з обдертим боком...
Тобі неможеться? Ов-ва!
Отямся! Нам — переболіло!
Ми — тільки споминів сувій!
Ми — тільки вилом, тільки вилом
У шкаралупі часовій...

Юродивий
І дерево — сухе аж чорне
У чорну пнегься височінь,
Й твоя правиця гілку горне —
ЙОГО наслідуючи тінь...
І голий місяць лиже ноги...
І капа слина у вино...

Ю да
Ножа я взяв на допомогу,
Коли б не втримало вино.

Юродивий
І пташеня десь квилить... квилить...
І в ребра стукає душа...

Ю да
По тій брудній — ходили вила,
А у малої був лишай
На весь хребет. Та у каліцтві —
Не порівнятись їм з отим,
Що до дощів осінніх вицвів
Під сонцем змореним рудим...

Юродивий
Ти кидав тіло у задуху —
Ти не своє у Бога крав!

Ю да
В спокусі визвольного руху —
Все дужче шворку затягав.

Юродивий
Прости, о Господи, невдаху!
Непам'ятує серце, стій!

Ю да
Для того, хто пройшов крізь страхи,
І страх останній — страх не свій...

Ю р о д и в и й
А л е ж т и з н а в п р о н е м и н у ч и й —
П р о н е в и г о й н и й в і ч н и й б і л ь ? !

Ю д а
Я — ш к і р и в и в о р і т к о л ю ч и й,
А т и з а ш к і р у с и п л е ш с і л ь.

Ю р о д и в и й
С т р а ш н і т і п о м и н к и с о б а ч і...
Я с т а в п і д н і ж к о ю х р е с т а —
Я в м е р... Н і я к н е м і г я б а ч и т ь...
Т в о я с в а в о л я н а в е р т а ? !
Я к п о в е р т а є п т а с т в о к в і т е н ь,
Т а к п о в е р т а м е н е Т О Й Ч А С !

Ю д а
І т и , і я — з т и м ч а с о м к в и т и,
В і н б о р ж н и к о м т е п е р у н а с...
І т и , і В І Н , і я — м и в і ч н і !

Ю р о д и в и й
Т о н а г о р о д а ч и в и н а ?

Ю д а
Т и — п р о л і с о к в с т у д е н і м с і ч н і,
А я — і в л и п н і с т у д и н а...

Ю р о д и в и й
Ч о г о п р и й ш о в ? Я н е г о т о в и й !
Я н е п р о щ у , я к н е п р о с т и в !

Ю д а
А б и т и в и г о в о р и в в Н Ъ О Г О
А п і в — с л о в е ч к а , з в у к у — п і в...
Я з м у ш е н и й п р о й т и с п о ч а т к у
І о б м и н у т и м а н і в ц і ! (*Іде*).

Юродивий
Забув розгадку на загадку:
Страшніша смерть — то смерть мерців...

ІНВЕРСІЯ ПЕРША
Спомин дитинства — недитячий...
Юда, Мати, Хлопчик.

Мати
Ти мишеня сховав в кишені
І думаєш — мине біда?
Але ж затримка — сіль на рани,
Чим довша — глибше роз'їда...
А прийде день, коли сховати
ЙОГО не зможеш — знаєш сам...
Тебе пасе очима мати
І батько кібцем нависа...

Юда
І все це — за промову в храмі?!
Сверблять і досі кулаки.
Жалітися побігли мамі,
Немов побиті хлопчаки.
ВІН говорив — і так красиво!
Поворушись, осиний рій!

Мати
Марія — ззамолоду сива.
Говорить ВІН — а плакати — їй...

Юда
Та ти ж мені сама казала,
Що ВІН — то древні письмена,
На нитку літ перенизала
Себе душа — і не одна,

Що в НІМ — скоцюрблена від болю
Німіє пам'ять родова,
Що ВІН — господар свого поля
І на свої прийшов жнива!

М а т и

Мовчи! Й невинного бичують,
Навкіс читаючи книжки!
Коли недобрий хтось почує —
Перемотають і кишки...

Ю д а

Як ліве з правим примирити?
Як чистим видертись з смоли?
І про велике говорити,
Коли мале не замолив?..
Сварились з батьком?.. Я підслухав...

М а т и

Тобі причулося у сні...

Ю д а

Ти знаєш, я — позаздрив мухам,
Вони народжуються з слів,
Не користуючись словами,
Не пожираючи своїх...
В них — перевага перед нами,
Ми — тільки їхні носії!
Вони кладуть під череп яйця —
І чорний точать хробаки.
Від них гладких не відцуратись —
Білесенькі — твої думки...

М а т и

Навіювання... Це від НЬОГО!
Не понасниться і вві сні!
Молю тебе, ЙОГО дорога
Хай пройде в іншій стороні!
Дитиночко, тебе ВІН зводить!

Навчав таким страшним речам...
Першосвященник як у воду
Тоді дивився, як кричав:
— Женить із храму святотатця!
І кинув камінь фарисей!

Ю да
Ну, годі! Годі вам стараться!
Я не віддам ЙОГО — і все!

М а т и
По крові я — дружина НОЯ.
Малий підбурює народ!
Так що тепер? Іти війною?!
Війна в краю, де недород
І на людей, і на насіння —
і це впродовж кількох століть?...
Ми ще живі! Ми ще не тіні!
Не голодранці...

Ю да
То й платіть,
Але не НИМ!

М а т и
Виходить, нами?!
Бо хоч не цілить — навмання!
І за сусідськими синами —
Свого віддам на заклання...

Ю да
Скажи, що може з ним зробити
Обдерте зборище ехидин?!

М а т и
ВІН пересидить десь до літа
У горах, що від нас на схід...
У них там родичі далекі —
ЙОГО приймали ще малим.

Уранці вирушають греки.
Завдаток добрий їм дали,
До свого приймуть каравану,
Так буде краще для усіх...
Дощі — зимові гоять рани,
А наші — відстані доріг...
Ми сторгувались за будинок
І від'їжджаємо також.
Поплач! Поплач, коханий сину!
Щоб не розбила тіло дрож... (*виходить*).

Х л о п ч и к
Подумай! Місяць переходу!

Ю д а
Який розтягнеться в роки —
І в них ти гулькнеш, наче в воду,
Чи за водою навпаки...

Х л о п ч и к
І передасть тобі здалека
Лелека пір'ячко листів...

Ю д а
Яка немилосердна спека!
Ти віриш, я того не хтів...
Туди — ідете ви малими,
Щоб повернутись не людьми!
Ти ж бачив сірого налима,
Що ліпить пил під ворітьми...

Х л о п ч и к
Не зачіпай — то недоріка,
Але на ноги стане сам...

Ю д а
Хоч не приймай там їхніх ліків,
Не вір солодким голосам,

І не заходь в чужинські хати —
Там кожен служка — чарівник!

Х л о п ч и к
В зарозумілості пихатій
Ти розмовляєш, як різник...

Ю да
Казали люди, там — омана!
Ти посміхаєшся? От гріх,
Як той, що з неба ловить манну
І пригощає нею всіх,
А в розчепірені долоні
Хто камінь кида, хто плює...

Х л о п ч и к
Коли безсоння зморить сонних,
Ти скажеш — кожному своє...

Ю да
Про що ти? Я не розумію!
Тебе твій розум — в ріг зігне!

Х л о п ч и к
Все, що сьогодні ти намієш —
Позавтра винищиш вогнем,
Й наб'єш золою серцевину...

Ю да
Мене як хочеш зневажай,
Та не дивись, як на дитину!

Х л о п ч и к
Що ж буйно цвіт — ще не врожай...

Ю да
Ні! Ти — недобрий! Ти — жорстокий!
Незамирено звеш на бій!

Хлопчик
Шкода... Шкода... Шкода, що роки
Не приколишуть страх в тобі...

Юда
Дороги кривиш ти майбутні!
Усі мої нещастя — ти!

Хлопчик
Ти — завеликий, щоб забути,
І замалий, щоб хрест нести...

ІНВЕРСІЯ ДРУГА
Сон перший — не останній... спомин дитячий...
Юда. Жінка в Білім.

Жінка в Білім
За тебе ТЕ ДИТЯ молилось...
У сні, оговтавшись від сну —
залиш, забудь що понаснилось!
Ти — винний взяв чужу вину...
З секунд складається ДЕНЬ СУДНИЙ.
до тої самої пори,
коли впізнає Юда в Юді
себе... А зараз, говори!
Ти кажеш, — Юда не сновіда
І запевняєш, що не спиш?...

Юда
Як спить ота, що ходить слідом
і виканючує свій книш!
Вона жалітися проворна,
та я його ще вчора з'їв!

Жінка в Білім
Чого схопився? Я — потворна,

Та не для власних холоїв!
Ні! Ти дивись! Дивись у ями —
при самім дні в них спить змія...

Ю да
Не хтів засмучувати мами!
У всьому винен тільки я!

Жінка в Білім
Не поспішай в мої обранці —
я не вирішую проблем...

Ю да
Тебе трясе, як в лихоманці!

Жінка в Білім
Ти, Юдо, — глиняний голем...

Ю да
Матусю! Лагідна матусю!
Цілую зморщечки рябі,
до ніг натруджених горнуса,
а ти — дрижиш! Чому тобі
так холодно?

Жінка в Білім
То від морозу...
Ти ще не жив... не замерзав...
а я зігрітися не можу...
піски оазисів... держав...
життя загублене шукаю
там, де й руїни занесло...
і помираю... помираю...
й гидую чорним ремеслом...

Ю да
Кохана, ти мене лякаєш!
ВІН — все простив, між нами мир!

Жінка в Білім
Це з казочки — в ній Каїн
не може вмерти до сих пір...

Ю да
Піду запарю чорне зілля —
тебе замучить голова.

Жінка в Білім
Отак приходять божевілля
І цвіт весняний оббива...

Ю да
Смерть не мине земного сина —
неперемінлива вона.

Жінка в Білім
А що, коли тебе покину
на перехресті, як земля?..
Чому безглуздо гине — марно,
сліпих дітей сховавши звір?!

Ю да
Невже такий я незугарний!
Повір мені! Йому — повір!

Жінка в Білім
Бо неспроможен обирати...
І не виношує ідей...
Чим можна звіра покарати —
примусить жити між людей,
поніж людей — і їм супроти...
Зачепиш ледь — полізе гніль...

Ю да
Забило дух... Безумна, хто ти?!
Затерпло горло від зусиль...

Жінка в Білім
Пірнай і якомога глибше —
у сон, у сон, щоб сон зморив!
От, бач, і дихається легше,
страшко безстрашний. Говори!

Ю да
Про що ти твердиш — очевидне!
Розумний бачить — і мовчить...

Жінка в Білім
А світ живе як жив — безстидно,
Не вчиться — й менших не навчить...

Ю да
Бо не вертаються у днину,
Хто розчинився у імлі.

Жінка в Білім
Це тільки так здається, сину,
та набивати мозолі
тобі ще рано на зіницях,
спочатку виваж на руках...

Ю да
Яка чудна на плечах птиця!

Жінка в Білім
Це — ластівка...

Ю да
Ні! На крука,
чи на сову скоріше схожа...
В очицях — схрещені ножі...

Жінка в Білім
Пішла у ріст Зернина Божа,
а ти — наймешся в сторожі...

Ю да
Не сторож Юда злому брату —
І спомин цей він заплює!

Жінка в Білім
Ще буде час, щоб поквитатись —
і відшкодує всяк своє...

Ю да
За що?! За що мене ти мучиш
і кидаєш туди — суди?!
Коли усе тут неминуче,
то світ, що Юду породив,
його щедроти — не приймаю!
Хижак на ікла не жує!

Жінка в Білім
Тому тебе і не займаю —
один відсоток, але є...

Ю да
Я — повиліка під ногами,
ТОЙ — потопає, а ти — зірви!
Перекидаєтесь словами
і мною граєтесь ви!

Жінка в Білім
На цей раз — правда однозначна,
глибокомудросте мілка...

Ю да
Ти посміхаєшся так лячно,
Що кров холоне у кістках.
Хто ти?! Тебе не розумію!
А серце скигнуть і болить...

Жінка в білім
Постережися, чуєш, змія —
За ним трава он шелестить!
Й приспи себе, дитя множинне.

І може вдасться обминуть
сестру, що стане за дружину
і майбуття зловісну суть...

ІНВЕРСІЯ ТРЕТЯ
Ю да, Дру ж и н а.

Ю да
Так неприховано і вперто
ти дивишся, як всі сліпці!
Нас в клітку імені заперто,
а ключ — то пуста у руці.
І золоте — зітреться в роті
поміж словесного піску!
Ім'я до оклику скоротять,
а там потягнуть на візку
в ляльковім сповитку колоду!
Чиясь сивіє голова,
живу над нею точить воду —
дарма... Дарма! Ім'я ж — сплива,
аби нову вловити пташку,
бідакам — втрачено і лік...

Дру ж и н а
О, Боже праведний, як важко!
Який нестерпно довгий рік...

Ю да
Жінкам простіше — діло звичне.
Коли чекаєш?

Дру ж и н а
Після свят.

Ю да
Чого тобі впадати в відчай?
Старий давитель немовлят

Спокутує своєму богу,
Коли такий для нього є...

Д р у ж и н а
Пішли б з тобою у дорогу,
Та це дитя... Як не мое
Воно мені... Здається, втрачу
З його народженням життя...

Ю д а
Жіноцтво має дивну вдачу!
Як тільки що — таке виття!
Його я чув — і ще почую.
Наколоти краще млинців!

Д р у ж и н а
Не сплю — все сниться, що бичують...
Прокинуся — болять синці
І розповзаються по спині...
І ще, вдовбалоя, як цвях.
Долина... ніч... сліди по глині...
І ні початку, ні кінця
Понурим тіням безтілесним —
Неначе й не були людьми,
А ти — огнений перелесник
Їх підганяєш в прірву тьми...

Ю д а
Понавігадуються страхи!
Зазимно... Витопили б піч!

Д р у ж и н а
А по слідах химерні птахи
І різна нечисть лізе в піч...

Ю д а
Немає спокою і в домі!
Пополітали б між ворон!

Д р у ж и н а

Коханий, це від перевтоми —
Шептуха вичеше цей сон.
Забудь дурну пересторогу!
Дитям, що тягне мій живіт,
Прошу не йди у синагогу!
Бо переказував левіт —
Зберуть каміння і для учня,
І Юду слово не спасе...

Ю д а

Ха-ха! Смішний! У небо влучив!
Смирений вовк ягнят пасе?
І ясно звідки суне хмара —
І видно вже куди мете...
Та сподівання їхні марні!
Я глибше бачу — і не те!
Не здатен жоден з нас на зраду —
Хай розумніших пошука!
ВІН — світоносну має владу
І на земну не зазіха.
Не піде з нас на зраду жоден!
Вдавив би власний їх язик!

Д р у ж и н а

Поговорити ти не годен
Про старшого? Три дні як зник
Не знаю — де воно ганяє,
Аби в біду яку не вліз.
УЧИТЕЛЬ вбогих не минає
І як не бачить наших сліз...
Ти пропадаєш місяцями,
А вскочиш — нагримиш як грім.
Я хвора не прийду до тям,
Робити що з собою й з ним?..
Моє дитя — його хрещеник,
Що з перших днів ЙОГО любив.
НИМ — стільки злодіїв прощено!
Кого ж мій хлопчик загубив?!..

Ю да

Цей дім — для мене божевільня!
Наш син народжений німим!

Д р у ж и н а

Нам обирать дітей не вільно,
Та перед Богом і людьми
Відповідати нам довіку...

Ю да

Ти не отрутою — слізьми
Зведеш зі світу чоловіка!
Все, досить! На, візьми —
Тут гроші. І сховай подалі!
Ще, може, діждемо пори,
Коли від римської сандалі,
Чи від своєї машкари
Чимдалі бігти доведеться...
Не сохни, сонце, не сумуй!

Д р у ж и н а

Коханий, ти на нас не сердься!
Побережи себе, й ЙОМУ
Передавай привіт уклінний!..
...Сину!!!

ІНВЕРСІЯ ЧЕТВЕРТА

Ю да, Ю родивий, П'яничка.

Ю да

Ні! Скільки б світом ти не човгав —
Не матимеш, коли не мав...
Вломив я хліба із НІЧОГО —
З незвички зуби поламав.
Спеклася слина. Повно гною.
Слова — позаторішній жмих.

Та тільки став я — сам собою,
 А ви — у курах і в чужих
 Їсте, дурисвіти послулі,
 І плодитесь й кричите!
 Я залишаю вас в минулім —
 Усіх разом! Усе не те...
 Одну рибину поділити —
 Й наїлися... Це ж треба так!
 А щоб вас сонечко не вмило
 І на зіниці ліг мідяк!
 Тяглись, як свині до корита,
 Єлею вихлюпнувши жбан,
 ЙОГО ви змусили дурити,
 Бо згодилися на обман!
 А втім, горбата совість звикла
 Зворушну гру здавна вести,
 І ВІН — ще знає ваші ікла,
 Коли позводить животи...

П'яничка

Ну що сичиш ти на прибуду,
 Як на паскудницю равин?
 Ну затесалось поміж люду
 Прибите змалку. Поганин?
 Воно ж — безпам'ятне... Дитя ще...
 Між сірих нас — теля рябе...
 Забудь його напризволяще —
 Господь забуде і тебе!
 Всю перелуцили квасолію —
 Вродила жменя квасолин...

Юродивий

На вашу покладаюсь волю!
 Так, я не цього краю син,
 Але я — син землі цієї...

П'яничка

То Юда з голоду сп'янів.

Ю да

Повипиналося із глею
Благоподібних бур'янів!
Ось ти — людини половина,
Сіль пересохлих ручаїв,
Ти — нелукавий, як тварина,
Чому брехав і «хлібець» їв?!
Невже й тобі, як всім, потрібні
І слово тут, і царство там?!
Не те що золоті і срібні —
ЙОМУ і гріш не по рукам!

Ю родивий

Воздаться кожному по вірі!
І всякий зрячий — чує дзвін...
Погодсья, ти від себе міряв,
І відміряв від себе ВІН.
Несотворенне світить СЛОВО
З перенапруги німоти!
І вітер, що губами ловим —
То квітка світла... з світла — й ти...
І я — тримав його окраєць,
І на губах зостався смак —
Забутий спомин... спомин раю...

П'яничка

Щось не второпаю ніяк...
Гей, хто тверезий? Розкумекай —
Хто тут кому і що наплів?

Ю да

Кого питаєшся?! У грека,
Який від голоду зомлів?..

Ю родивий

Тихіше ви! Поснули люди!

П'яничка

І так — не так, і те — не те...
Себе за хвіст ти водиш, Юдо!

Юродивий
Не думай, Юдо, про пусте...

П'яничка
Зневіра — капосна хвороба
Накрила мокрим нас рядном.

Юда
До Нього йшов я чорноробом,
Та не наймався брехуном!
Куди не ткнешся — сморід згуби,
Душа, як дикий звір, реве
І зненависть щепила губи...
Добро і правда не живе
В вертепі блуду і облуди!

П'яничка
Кому свербить — той і шкребе...

Юродивий
Чого кричиш? Що хоче Юда?
Що переповнило тебе?

Юда
Був ладен гроші рахувати,
Аби було вам на обід!
Ти — римський вицірку булькатий,
Не зрозуміти це тобі!
Завдав безсовісну роботу?
На сірій пиці тіней гра.
Я не купую твою цноту!
Ця розкіш — не для гендляря!
Хоч душу він зберіг невинну —
Й на гірші муки там прирік...
Це ТОЙ — натяг навмисне линву,
Щоб телпався мій язик
І пінилось нерозуміння,
Як слина у скажених псів!
Невже я народився тінню
Думок таємних... темних снів...

Юродивий
Язик наш — злий й до того ж босий,
УЧИТЕЛЬ Юду не дурив!

Юда
Співай: пташок медоголосий,
Лий мир на сонце — говори!

Юродивий
Тебе з усіх ВІН відмічає!

П'яничка
Так, як шуліку поміж гав!

Юродивий
Та все недобре від одчаю
Під себе Юда підібгав...

Юда
Я — вистраждав Його Нагорну
З дегенерації родів!
Занурююсь все глибше в чорну,
А ВІН — лілея на воді...

П'яничка
Здоровий — сам себе не вкусить.

Юда
Правий, філософе канав!
Втікати треба від спокуси,
Аби я сам себе не вкрав...

Юродивий
Допоможи, Всеблагий, Юді!
Попереду і з-заду — січ...

П'яничка
Поспи! Вже якось воно буде...
Засни і не колошкай ніч...

ІНВЕРСІЯ П'ЯТА

Юда, Літній чоловік, 1 та 2 юнаки,
Юродивий

Літній чоловік
Тинявся де?

Юда
Був у золотів...
Недобрі кубляться чутки...

2 юнак
Вони всіх мають за сволоту!
Сліпі від крові, як вовки,
В поснулих вештають отарах.

Юда
Я чув — шепочуть про гвіздки...

Літній чоловік
Не римляни, не божа кара —
Понищать світ зведенюки...
За що боротись в цій пустелі —
Від жовчі згіркла і вода,
Тут — сіре небо, сірі скелі,
Земля від споминів руда...

1 юнак
Людські річки течуть у місто!

Літній чоловік
Палати світлої тюрми...
Курча повчає курку — звісно,
Зими не зна — не зна чуми,
Як піде клята танцювати
На згарищах колишніх хат...

Юродивий
Над чим бідуєте, татусю?
Ви ж новоявленому брат?

Літній чоловік
На бублик, їж — і не підкусюй!
А втім, шпиняй усіх підряд.
Я застарий і для покари...
Боюсь не псів — боюсь щенят...

Ю да
Це що за настрої? Звідки хмари?
Який їх вітер наганя?

Літній чоловік
Як хробаки, розлізлись чвари...

Юродивий
Ти, Юдо, сам казав — свиня
Сидить у череві — і в кожному!
А чортик — в нім... а чортик — в нім...

Ю да
Дурниці кажеш — і безбожні,
А не годились би дурним.

Літній чоловік
А наших поміж всього люду
Одне із сотні... і котре?..
Поганим згадував я Юду,
Здається, зараз — так і тре...
Все'дно розвіється солома
Й застрягнуть в горлі вістюки...

Ю да
П'яничка мій, мудроголовий,
Ти чув новину про гвіздки?!
Кайяфа — НАШОГО — просватав,
З хреста — й відразу у святі!..

Юродивий
Про те, про що питаєш в тата
Собі кричиш на самоті?

І світ прокльонами гамселиш —
Куди веде наш поводитир?!

Ю да
А як Учитель?

2 ю на к
ВІН веселий!

Ю р о д и в и й
Бо кожну жилку ссе упир?..

2 ю на к
Тут випадковостей багато.

Літній чоловік
Хто зна, куди ще поверне...

1 ю на к
ВІН обминув учора брата.

2 ю на к
Сьогодні вранці і мене...

Літній чоловік
Негоди сунеться година...

2 ю на к
ЙОМУ — затісно між рідні!

1 ю на к
А то, здригнеться, як дитина, —
де я і що ви за одні? —
пита безтямними очима
і блідне, а чоло в росі...

2 ю на к
Було видіння із гори нам —
і свідками тому усі!

1 юнак

Та — з Магдали... вона зомліла...

Літній чоловік
А нам читати ті сліди,
Що на воді лишають вила,
Й ловити воші в бороді...

1 юнак

...І вдарить той Мене п'ятою —
з ким хліб ділю і п'ю вино...

Юродивий
Оглянься, Юдо, за спиною...
Вхопило пташку .. і на дно...

1 юнак

А це заплакав... Каже — близько
той день, якого не пройти...

Літній чоловік
На рівнині нам грішним слизько,
А як з такої висоти?!

1 юнак

Все більше прибува безликих
непевних сіреньких людців!

Літній чоловік
Боюсь, угроблять чоловіка,
Коли пройшлися по щоці...

Ю да

Чого ти набурмосив брови
Й пасеш, як кіт, на горобців?
Хвалити Бога, всі здорові —
При добрій силі у руці!
То все — торішні переляки,
Страхи скубуються в голові.

Літній чоловік
Так! Ми надійні, як собаки,
Але собаки дворові...
Шануєм правду закаблуків,
І звикли — лащитись на крик...

2 юнак
Ти дорікаєш? Дивна штука...

1 юнак
Вкусила Кузька за язик!

Літній чоловік
Боюсь, що всі порозбіжяться,
Хоч про таке й подумать гріх...
Хіба зостанеться дванадцять...

1 юнак
Він покладається на них!

2 юнак
Так! ВІН — під захистом найкращих!

Юродивий
Скинь, Юдо, гадину з грудей!!!

Юда
Прощайте! Потім... (*ide*). В хащі! В хащі!
До чорта в зуби від людей!
Я знав... Я знав, що так і буде...
Ні! Не підніметься юрба,
Бо люди всюди — тільки люди,
А значить, підлість і ганьба,
Як сестри ходять попід руки...
Вночі візьмуть... без понятьих...
І віддадуть на чорні муки —
І порадіють з мук отих!
Ні! Ні! Уб'ють тихенько... з-заду...

І може я — той чоловік?!
Усюди зраду сіє зрада —
І коло замкнено... навік...

ІНВЕРСІЯ ШОСТА
Ю да . Ма г да ли на .

Ма г да ли на
Не додавай до бруду бруду —
Смолі від того не чорніш.
Який нечистий штурха Юду?!
Душа нахромлена на ніж
І їй вже нічого втрачати;
А серце — збитий черевик...
Я шанувала Юду — брата,
А ти прийшов, як гвалтівник,
Жорстокий, п'яний, білоокий...
Повія плаче — біс радій!

Ю да
ВІН — надурив тебе і роки
Пустив за вітром молоді!
ВІН — розтоптав єство жіноче,
Кобилу дику взяв в віжки!
Я чув, як скавулиш по ночах
Й гризеш солоні подушки!
Чого, як кішка, тягнеш ноги
І поперек зболілий треш?
Легіонера на підмогу
У зведенючки завтра ждеж?!

Ма г да ли на
Прошу тебе отямся, брате!
Я в місті з місяць не була.

Ю да

Чого приходив жид пархатий,
Які такі у вас діла?

Ма г д а л и н а

Я продала йому прикраси —
Немає грошей і на хліб...

Ю да

Як відійде в світ краций Красень —
ЙОМУ нашкрябаеш на гріб?!
Хоч захлинися, сучко підла!
Гендлюєш справно ти слізьми.
Запам'ятай, все Юді видно!
Візьми зароблене! Візьми!
Хіба не знаєш — я багатий,
І це поставили в виноу!
А хочеш, жінкою — в палати?!
Беру повію за жону!!
Я шаленію від любові...
Тобою марю, твій живіт...

Ма г д а л и н а

Занадто, Юдо, ти здоровий...
Ти — кропиви невинний цвіт,
Такий страшний в страшнім бажанні...
Ні! Не дурниці ти верзеш...
Ти майстер баблятися в рані...
Від самогубства вбережеш,
Поміж живих примусиш жити,
Й слізьми кропити чорний слід...
Не здатен Юда полюбити,
Бо Юду палить вічний лід,
І спопеліла в нім людина...
Спаси, Всеблагий, від гріха!
Ти не на мене — ти на Сина...
На НЕБО Юда зазіха...
Пусти, щоб я не закричала —
Бо запроторять хлопці в льох!

Ю да

А я скажу — ти спокушала!
Свідоцтвом — ліжечко на двох!
А ще скажу — між молитвами,
Утіха наша, наш розан,
Справненько бігала до брами
І в спільний вносила казан
Цяцьки. Що кидали на спину!
Клянуся підлим язиком —
Повію вчать, як вчать скотину,
Тугоплетеним канчуком!
Що вдовольняють тут потребу
ЙОГО святенники гуртом!

Магдалина

Молю хрестом тебе — не треба!
Ти ж не при ратицях з хвостом...
Молю тебе! Молю — повір їм!
Земним — не легко в чистоті...

Ю да

Ти — зарозумна для повії:
Але така ж ти, як і ті!
Ви брешете, а значить зрада,
Як каменюка під грудьми...
Так от, я — першість вашу вкраду!
Я — нелюдь, вас зроблю людьми!
І не кажи, що вас тут мало —
Вас тисячі і тисячі!
Не віддасте ж ви на поталу
ТОГО, хто вас знайшов в ночі...
Мене вб'єте?! Бог на підмогу!
Ти чуєш булькання біди?!
Ті — завтра вийдуть на дорогу,
А зараз ти за мною йди!
Я — вдовольнятимуся тілом
Допоки випаде роса —
Ти, кажуть, так кохати вміла,

Що упрівали небеса...
Відвертим вперше бачиш Юду?
Тебе — бажає педераст!
Тобі не вискочити з блуду,
Як з шкіри кожному із нас....

Магдалина
Отямся, братику коханий,
Не доливай до сліз ропи!
Втомився ти! Надходить ранок.
Іди — хворобу переспи!

Юда
Клянуся грудкою, що зліва —
В мені і справді звився змії,
Й ласує світлом сутність хтива...
Прикрий грудьми мій рот гнилий!
Чи хворобливій цій спокусі
Не склала й досі ще ціни?!
Я як пішов — так й повернувся,
Ти — жінка, спробуй обмини!
Чого стоїш отетеріла?
Спасай посів від сарани!
Не помагає божа сила?
Іди під захист сатани!
Однак, все буде — так як буде...
Той ДЕНЬ — узріє і сліпий...

Магдалина
Я падаю під ноги Юді —
Не зачепись, переступи!
Правий ти — завузька дорога...
Себе, мій хлопчик, пожалій...
Лице в лице... супроти Бога...

Юда
Не завивай!... То — клопіт мій...

ІНВЕРСІЯ СЬОМА
Ю да . А н н а .

А н н а

Ну досить стіни підпирати,
Не дай бог, скривиться хребет...
Прийшов доносити на брата —
И отрута в роті, як щербет?
Себе ковтнеш ти випадково —
І в грижу вилізе живіт...

Ю да

Ти не любив мене ніколи...

А н н а

Це від покійниці привіт?
Повзи у тіні полуденні,
Кинь вивертати світ на спід,
Коли не хочеш у гієні
Чортів кормить, червивий плід!

Ю да

Стрічаєш гостя не гостинно,
А він тобі себе приніс...

А н н а

І права й ліва половини
Прогнили наскрізь. В мене ж ніс
Під старість став таким вразливим.
Хіба не чуєш, щось смердить?!
Коли ж гнилих нас змиють зливи?..

Ю да

ВІН — сіє зло і зло ростить!

А н н а

Отут — донощики й доноси!
По надивився за життя

Якби ти знав, як їх проносить...
Не зілля — страхи розкриття...
Втрачаючи подобу статі,
Несуть вони своє клеймо...
Мене — примушує мій статус!
Ти ж лізеш сам у те ярмо!

Ю да

Це поетичні сентименти —
Добро і зло — і хто за ким!
Не розуміє він моменту,
І страшно бачити сліпим
ЙОГО у зборищі циклопів,
Під наглядом твоїх хортів!

А н н а

Думки нові — старезний клопіт.
Я певен — має він, що хтів...
Але дивуюсь, як ти можеш
Отак підштовхувати час.
Так, ти по матері небожем
Мені. Сказати мушу — серед нас
Ще не траплялись навіжені.
Для роду — це поганий знак...

Ю да

Жуків кубло у мене в жмені.
Яка спокуса у кулак
Звести цурпалки заанімілі,
Я це зроблю, хоч що, затям!

А н н а

Хороший хлопчик, хлопчик милий,
Ти пам'ятався янголям...

Ю да

Я це зроблю, хоч в крик кричи ти!
На сполох б'є великий дзвін...

Наш човен треба просмалити —
Його ж у бурю киди ВІН!

А н н а

І поміж мудрих — ти розумник.
І в хитрих — витівки прості.
Мені ж, старенькому, так сумно —
Пастиму задніх у хвості.
Задумав що? Що за тобою?
На кін, за що ти ставиш гріш?
Здається, з тінню ти в двобою,
І запевняю, що скоріш
Впаде на землю грішне тіло...

Ю д а

Ну, годі наганяти страх.
Прийшов до тебе я за ділом,
А заблукав у словесах.
І ти — не вбогий недоріка,
Аби не знати що й почім!

А н н а

А я скажу — Він тільки лікар,
З малої хмари грізний грім.

Ю д а

За НИМ — тих хмар як крапель в морі.
Глянь, затягнуло небосхил...

А н н а

Я тут затримався на горі —
Ковил заплівся між могил...

Ю д а

Чи не запізно гратись з честю!
Гірська лавина нас несе.
Першосвященнику ти тестем —
Тому, який втрачає все,
Вгатовши все! Невже не шкода?..
Та ллється кривця через край,

А ти — в огні шукаєш броду!
Чи тою кров'ю заливай,
Чи хай згорає все до біса!
Стягайся, нечисть, звідусіль!

А н н а

Роздерти небо, мов завісу,
Коли пішла по ньому цвіль...
Життя — жирує, сила — грає...
Давно нас римлянин не бив —
Сідниця швидко забуває,
Яка одежа у рабів...

Ю да

ВІН — согрішив проти суботи!
ВІН — на чужі прийшов жнива!

А н н а

Хіба ти перший з доброхотів,
Що так за віру вболіва?
В доносах — гвалт! — ви одностайні!
Ті папірці — чита вже Рим...

Ю да

За ними стану я — останній!
Нарешті зна ВІН — хто за ним...
Роби — і швидше, що задумав! —
Ще ВІН сказав, ЙОГО слова.
Хай поболить у важкодумів
Набита сміттям голова.
Писки піднявши від корита,
Зібрались з квіканням різким
ЙОГО в багно своє зарити?!
Ні! Ми ще побачимо, хто з ким!

А н н а

ВІН — може всіх нас об'єднати!
Отець небесний овдовів...
Земля нам — мачуха, не мати...

Ю да

Щоб володіти — ти розвів
Людей врізнобіч і немало...
То ж не втручайся й не займай!
Задовго тіло раювало,
Щоб і душа просилась в рай!
ВІН — вивірить ціну усьому
В цім обезціненім житті!
Й прокляття кинемо ми дому,
Який по стріху у смітті!

А н н а

Усі ми у правиці Божій,
Як вчить історія сумна,
Й того не знаєш ти, небоже,
Вже на тобі — стоїть ціна...

ІНВЕРСІЯ ВОСЬМА

А н н а . К а я ф а .

А н н а

Я говорив тобі — не хочу!
Мені це діло не з руки!
Напустиш в хату поторочі,
То й поналазить у шпарки,
А там вже протяги зимові —
Скубтимуться зведенюки...
Кайяфо, йди. Кінець розмові,
Старечі змучились кістки.
Мене ж давитиме по ночах.
І я — кричатиму зі сну...
Молодшим був би — може, й вскочив,
А зараз, звольте, обмину.

К а й я ф а

Прошу тебе прийняти Юду.
Він дожидає зранку тут.

А н н а

Довкола вешта стільки люду —
І поміж ними стільки юд...
Одним доносом більше — менше,
Донощики, як близнюки.
А чи ТОМУ — покару зменшить?
Відпустять з миром у піски
Кропити потом власяницю?
Хай вбив би Ірод немовля...
Кайяфа, ти вхопив синицю,
А тягнеш з неба журавля...

К а й я ф а

Синицю, Анно, з твого саду,
Пополяка сусідських гав!

А н н а

Грабіжник грався — вкраду! Вкраду!
Приспав під грім — і дійсно вкрав...
Мед лле шелейними губами,
Вхопивши дідуса за ніс?
Що ж я — не перший й не останній,
Якого учень переріс.
Однак, Кайяфо, ти — паскуда,
А я дожив до шпигуна.
До тебе митись прийде Юда,
Коли ще вилізе з гівна!

К а й я ф а

Він — зажене у сіті зграю,
А пір'я — вітер рознесе.

А н н а

А що, Кайяфо, як програєш
І Юда — справи не спасе,
А може, більш того, зашкодить?..
Ні в тих залишишся — ні в сих.
Сюди потягнеться народу
Так, як на прощу до святих...

К а й я ф а

Не перемісить нас місяць!
В тобі вищить котячий жах!
Та зрозумій, що ВІН посіє —
На наших виросте кістках!

А н н а

Дивись, аби чого не вийшло,
Бо пересичена земля,
І розвернутись може дишло
На того — котрий направляє...

К а й я ф а

Нового місива — ми порох.
Кадить свічками в небо дим.
Та зрозумій, ВІН — ворог! Ворог...
Якщо ми — ніч, то день — за НИМ!
Якщо ми — день, то ВІН — навала,
Не перекриєш і грудьми,
І не відбрешешся словами.
У тень пірна і Князь Пітьми,
Коли виходить він на коло!
Слова і руки — і які!
Здається, всіх перемололо
На жорновах... без вітряків...

А н н а

Куди затягне нас гонитва?..
Аби розвиднілось скоріш...

К а й я ф а

Не допоможуть ні молитви,
Ні випадковий вбивці ніж!

А н н а

О, Господи, де сили взяти?

К а й я ф а

Порозкрутилось не на жарт...

А н н а

Розумно кажеш, мудрий зятю!
 Але собі бери на карк
 Безславного сліпого Юду!
 Проріс над ним полин гіркий,
 Потягне справу цю марудну
 З життя в життя — і крізь віки...

К а й я ф а

Тобі завдячую усім я,
 Та розум швидко забува...
 В моїм роду — сильніше сім'я,
 То ж гонять вище дерева!
 Нелегко думати під старість,
 Коли живеш, немов в тюрмі...
 Тобі здається — в тобі жалість?!
 Стареча неміч, тестю мій!
 Дні доживати — сіра мука,
 Та поки нас не їсть хробак,
 Зважати мусим на онуків —
 Ті до життя ще мають смак!
 Вовк забиває тільки хворих —
 Самій отарі на добро!
 Не Рим — а ТОЙ наш лютий ворог!
 Тебе ж, як тісто, розвезло!
 А Юда — воїн! Чуєш, воїн!
 І він поверне хід назад!
 А ні — нас поженуть до боєн,
 Як відгодованих телят!

А н н а

Загризти, кажеш?... В кутніх — дупла...
 Я — не шакал... старий баран,
 Й мене, живенького, облуплять
 Господарю на барабан...
 Що ж шануватися не вміло,
 То зароблятиме синці —
 І довго бовкатиме тіло
 Підвішене на язиці...

ИНВЕРСИЯ ДЕВ'ЯТА
Ю да . К а й я ф а .

К а й я ф а
Останній я вітаю Юду!
Не приховає сліду тінь!
Священну жертву не забуде
Дитя прийдешніх поколінь.
По справедливості жорстокій
Бог, що провів нас по землі!
Тобі погано?.. Бліднуть щоки...
Дивись, мій хлопчик, не зомлій!
Нам випала гаряча днина!
Не зглянешся, минеться ніч
Й така почнеться стусанина...
Триматись треба пліч-о-пліч!

Ю да
Не вивірай, хто з нас дурніший,
Даремна справа і пуста.
Ми розбігаємось, як миші,
Які зачули дух kota.
А ляк — пацюк нагонить лисий!
І дохнуть з задрості коти...
Легіонер тримає списа,
Але націлиш списа — ти!
Кайяфо, те, що має статись,
Під хрест поставить нас усіх!
ЙОМУ — Юдея грішна мати,
Яку підніме Рим на сміх!

К а й я ф а
Юдея грішна... Так, Юдея,
Якій вже навіть не болить!
Але закон стоїть за нею —
І все є в НІМ — кому й коли...

Ю да

Пророків стільки в нас побили,
Як ні в одній з усіх держав!
Чому ж Кайяфа слабосилий
На цей раз камінь не підняв?!

К а й я ф а

Якщо ми зважимося на камінь —
Брат брату руку відігне,
І вітер проспівав нам — Амінь!
І згине рід... і час мине...

Ю да

Кайяфа — мудрий, він завчасно
Плете історії сумні,
Аби не поступитись часом,
Не поступитись місцем в нім!

К а й я ф а

Перед тобою я не крився:
Один за всіх — то не ціна!
Що ж ти, як жінка, зголився?!
Тобі коханцем — сатана!!!
Чого бажав — те і отримав...
Зійшлися навіть у ціні...
Так, ми звернулися до Риму,
В цій справі Рим не в стороні!
Ми стоїмо на кладці в вічність —
Вона ж бо годна на дрова...
А ВІН — нам дивлячись у вічі,
І ту благоденьку — вибива!
Мій дорогий, багато честі
Таким, як ти, складати звіт,
І все — завдячуючи тестю
І тій, якої збувся віт...
Кайяфа — гідності не втратив!
Скажених з голоду собак

На нього годі вже цькувати
І гнать дешевий переляк!

Ю да
Себе, Кайяфо, не заплутай...
Чого трясешся і сопеш?
Поки живий — то гріх спокутуй,..
Бо перш від НЬОГО — підло вмреш!
Послухай, коли ладен чути —
Загрався ти — тому й програв...
Одначе, мушу повернути
Того мішечка, що не брав!
Ти поспішив віддати Анні
Свої липучі срібняки?
Не поскупився на погані...
Язык пророцтва говіркий
І Юда слухати уміє...
Я чув про землі Гончара!
Ач, гніт — вогкий, так довго тліє,
Та всяка свічка догора...
І кожен спалах, кожен спалах —
Твоє вкорочує життя!

К а й я ф а
Твоє, мій Юдо, вже пропало...
Хіба не чуєш ти виття
Голодних духів за стіною?...

Ю да
Нічні переспіви ослів!

К а я ф а
Ти — не зрівняєшся зі мною,
Якби і хтів, як смерті хтів...
Не я — хотів одним із перших,
І не носив за НИМ торби,
Не запускав, як в воду, верші
Діряві сіті в біль юрби!
Не половинив рабську юшку,

І хліб не їв — не ЦІЛУВАВ...
Себе створив ти самотужки
І самотужки обікрав...
І більш скажу — тобі не вбити!
Бо я потрібен, як та мить,
Якою можна відмолити
Бодай би сумнів у століть...

Ю да
Проклятий! Бузувір проклятий!
Думки збиває шурхіт крил...

К а й я ф а
То повпивались п'явки в п'яти,
Землі юдейської Ахіл!
Свого я захищаю бога,
Коли завгодно, власну путь.
Чому ж Учитель твій убогий
На поміч небо не зовуть?!
Чому ж бо Сину — рідній плоті
Не допоможе Пан — Отець?!

Ю да
Тупоголові... Чорнороті...
З-за вас терновий вдів вінець
ТОЙ — хто врахує й цю годину...

К а й я ф а
Ви — рахуватимете вдох!

Ю да
ЙОГО вб'єте ви як людину
І зрозумієте — ВІН — БОГ...
І вознесіння буде... буде...
І ти не вихаркаєш гріх...

К а й я ф а
І чудо висвітлить—бо Юду,
Той Юда — чуду допоміг!!

Від долі ти терпів наругу,
Тому з шаленістю хортів
Ти йшов навкіс своєму другу,
Ти — другий, Першим стати хтів!
Клянусь волоссям Голіафа —
Кричатиму із чорноти —
Лукавий, підлий я — Кайяфа!
Кайяфа, чуєш?! Юда — ти!!!

ІНВЕРСІЯ ДЕСЯТА — СОН ОСТАННІЙ
Юда. Хлопчик. В глибині сутеніє постать
Жінки в Білім.

Хлопчик
Я за тобою не встигаю,
У тебе, Юдо, ширший крок!

Юда
Коли не хочеш, щоб розкраяв
Я череп твій і перетовк,
Зійди з очей, мана — то лиш мана...

Хлопчик
Спішиш, неначе в день свій Судний,
І в плечі штурхає вина...
Хіба Він не для всіх єдиний?
Його побачить й кріт з нори.

Юда
Ти схожий на німого сина...
Одначе, як заговорив...
А я, бач, словом подавився.
Ножі в торбині чи коржі?!

Хлопчик

Так люто, Юдо, не дивися.
Не ворог я — я заборжив
Тобі колись в якійсь країні...
Й заплутав пам'ять у боргах...

Юда

Мерщій вперіть мене по спині —
Впивається у шкіру птах!
Сліпий, смердючий і плюгавий —
То смерть з подобою крука!!

Хлопчик

У небі заблукала гава —
В ночі пристанище шука.

Юда

Ти бачити того не можеш,
Як місяць грається ножем...
Я знаю — хто ти! Ти — сторожа!
Не силуйся — не встережеш...
Бо ж не встеріг і ВІН — Найкращий,
Не допоміг — найвищий ранг...
Я так давно пожбурих прощу
Й забув, що кидав бумеранг...
На гнаного діждеться Авель —
Відмолить в Бога брата брат.
Моя ж вперед рачкує слава —
А я повзком повзу назад,
Плазун гидотнй недобитий,
Що не здихає й не линя...
З одного сьорбати корита
Зі мною гидиться й свиня!

Хлопчик

Ще ціла ніч! Іще не пізно!
Переплилось злобою зло!

Ю да

У вимірах існуєм різних,
В цім сталось й те — що не могло...
Йди геть! Втікай! Мене не слухай!
Й тебе вже Юда ошукав...
Отрута слова ллеться в вуха —
Сечею й мозком витіка!
Й пливе те місиво на тебе...
Й ти пий його замість води...
Безсмертя — труп відмітить небо,
Кістки зотліють — а смерди...
Йди! Йди, легкий на вдачу!
Ти — світла син, а я — п'їтьми,
Не то розчулюсь і заплачу —
І отрую тебе слізьми...
Закрий-но рота! Капа слина!
А в нас покрадено хустки...
А що як Юда — тільки спина,
У майбуття місток хисткий?
А що як Юда — то хвороба,
Що заверта на манівці?
Печатка Каїна на лобі,
І шворка куца у руці,
Пісок кривавий на щелепах —
Ні проковтнуть, ні скинуть біль...
А що як Юда — то прищепа
Від сатанинського в тобі?!
Стривай! Скажи! Де ж ти подівся?!
Чи я відбуду гріх в «колись»...
Давно ти, Юдо, не молився,
Додолу падай і молись
На привиди та на видіння,
Бо й сам ти, Юдо, тільки тінь...
На цьому полі тільки тіні
Забутих Господом створінь...
Вихаркуй нутроці померзлі —
Ти, Юдо, вже сягнув до дна...
Ще смерть лишилася у черзі...

Потвора в білім, то — вона?!
Не забарилась до врожаю...
Пеньки почистила гнилі?!

Жінка в Білім
Не забираю — проводжаю...
Земне ж бо — віддаю землі...
Світ перейшов через ці руки!
Не регочу, дурний, не смій!
Судилася незнанна мука...
Синочку милий, ти — не мій...

Ю да
Горгона зирить твоїм оком!
Ти, що крадеш у світла дні,
Тут, на землі, усе до строку,
Роки відміряно й мені!
Тобі мене не застрахати —
Став страхопудалом я сам!
Коли знайшла синочка мати —
В зіницях хлюпала роса...
Чого не дивишся у вічі,
Неначе я якийсь відьмак?!

Жінка в Білім
Ти йдеш крізь мене шляхом в вічність,
Один — під сонцями всіма...
І жодне сонце не освітить
Лице і в мареві видінь,
Бо бігтимо, як в цьому світі,
Поперед тебе ТВОЯ ТІНЬ...
(*Розчиняється в сутіні*).

Г о л о с
Ю да!

Ю да
Всюди...

Г о л о с
Ю да!!!

Ю д а
Всюди...

Г о л о с
Ю да!!!

Ю д а
Тінь... тінь... тінь...

Київ
1989 р.